ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

5
ТРАВЕНЬ
1989

Травень

Ось і Травень, ясний травень
празниково землю вбрав
в одяг свіжий та яскравий
із рясних зелених трав.

Перше травня славим здавна —
свято праці і весни.
А за ним — Дев'яте травня,
Перемоги день ясний.

Богданів дуб

Написав Георгій ХИМИЧ
Малюнки Олександра АГАФОНОВА

На пустирищі за селом Сашко з дідусем Іваном садили дубочки. Ще на світанку прикотили вони сюди возиком багато саджанців і заступа. Тепер дідусь копав ямки, а Сашко підносив деревцята й кожне тримав рівненько в ямці, аж поки дідусь не поприкидає коріння землею. По тому Сашко притоптував довкола дубочків грунт і біг з відерцем до струмка по воду. Поливав деревця.

— Найстрункіші вибирав, — приказував дідусь. — Щоб наші з тобою, Сашко, дуби гарними

виросли. Щоб люди на них надивитися не могли.

А коли роботу було закінчено, він витер із чола рясний піт і вдоволено промовив:

— Уявляєш, який тут гайок виросте! Боровики родитимуть. Пташки співатимуть. Квіток буде рясно... Одне слово, краса!

— А чи довго нам ждати цієї краси?

— О, дуби повільно ростуть. Років тридцять мине. Не менше.

— Ого, я вже дорослим буду!

— Зате дуб — дерево надійне,— провадив далі дідусь.— Он Богдановому велету років за триста. А він росте собі й росте.

Сашко добре знав те могутнє дерево, що стояло при виїзді з села. Здавалось, Богданів дуб торкався верхівкою самісінького неба. Ніхто з хлопчаків не міг на нього вилізти.

— Дідусю, а чого того дуба називають Богдановим?

— На честь Богдана Хмельницького. Був колись на Україні гетьман такий, ватажок, значить, запорізьких козаків. Сміливий і мудрий, він підняв народ на визвольну боротьбу. Тоді українську землю грабували і польські, й литовські пани. А турки з татарами продавали наш люд у неволю. Вся Україна стала під Богданову руку. Він сам водив полки у бій. Не раз військо польського короля зазнавало від нього нищівної поразки. При Богданові Хмельницькому українці та росіяни навіки побраталися, щоб разом боронити від ворогів рідну землю... Ну, а старезного дуба край нашого села названо так тому, що біля нього, як переповідають, Богдан Хмельницький спочивав після одного з тяжких боїв. Навіть коня до нього прив'язував...

Дідусь Іван ще щось розповідав про Богдана Хмельницького, але Сашко майже нічого того вже не чув, бо поринув у мрії... Він бачив побіля себе вершників, чув брязкіт зброї і цокіт підків їхніх коней. Аж раптом підлітає до нього на білому скакуні сам Богдан Хмельницький.

— Гей, хлопче! Як тебе звати?

— Сашко.

— Козак ти чи не козак?

— Звісно, що козак.

— Ну, то сідай на коня і приставай до нашого війська.— На цім слові гетьман підвівся на стременах і голосно вигукнув:— За волю, козаки! Вперед!

— За во-о-лю!— підхопили вершники з шаблями та списами і стрімголов кинулись туди, куди їхній славний ватаг показав булавою.

Богдан Хмельницький і Сашко мчали на конях попереду війська і на повнім скаку врізалися в королівські гусарські й драгунські лави. Вони сіяли жах серед закутих з ніг до голови в панцирі чужинців...

— Сашко!— торкнув онука за плече дідусь Іван.— Ти що, закуняв? Додому час.

Стрепенувся Сашко:

— Ех, дідусю! Ну, нащо ти мене розторгав? Таки-ий бій був! Ми б усіх пригноблених людей від панів звільнили!..

Олесик і песик

Вірш Галини БИЧЕНЮК

Висіває кукурудзу
Мамина бригада.
Як струна, лягли рядочки —
Вся бригада рада.
Вибіг з песиком Олесик
Глянути на гони,
Бачить — ходять між рядочків
Крадії-ворони.
Песик теж ворон угледів
І «гав-гав» щосили.
«Киш із лану! Киш із лану!
Ми вас не просили».
Налякалися ворони,
Стали одлітати,
Всі до лісу подалися
Шкідників шукати.

Малюнок Наталі ЖУРАКІВСЬКОЇ

ПЕРЕПІЛКА

Вірш Марії ПОНОМАРЕНКО

Перепілка до млина
Несла клуночок зерна.
Буде хлібчик випікать
Для малят-перепелят.

Малюнок Валентини СЕРЦОВОЇ

1. Один чоловік одружився вдруге з удовою, яка була дуже зла. Вона мала двох дочок. А в чоловіка росла своя донька — добра й ніжна

2. Мачуха зненавиділа пасербицю і давала дівчині найбруднішу роботу.

3. Сестри прозвали її Попелюшкою.

4. Якось син короля влаштував бал для всіх людей королівства. Мачуха зі своїми доньками поїхала на бал, а Попелюшка залишилася вдома.

5. Раптом з'явилась чарівниця. Вона доторкнулась до Попелюшки паличкою, і враз та перетворилась на чарівну красуню.

6. Чарівниця дала дівчині кришталеві черевички і наказала пам'ятати, що на балу можна бути тільки до півночі.

7. Опівночі всі чари зникнуть: карета стане гарбузом, коні — мишами, а її розкішна сукня — благенькою дранкою.

8. І поїхала Попелюшка на бал. Принц вийшов зустрічати красуню-Попелюшку. Весь вечір він не зводив з неї очей.

9. На годиннику дванадцять. Попелюшка схопилася з місця і побігла.

10. На сходах Попелюшка загубила один із своїх черевичків.

11. Принц почав шукати дівчину, на яку прийдеться кришталевий черевичок. Так знайшли Попелюшку.

12. Відгуляли весілля. Добра й вродлива Попелюшка взяла сестер у палац і віддала їх заміж за молодих вельмож.

Намалювала Галина ЧЕРНЕНКО

Серед високих гір, на берегах стрімкої річки Уж розташувалося давнє українське місто Ужгород. Неподалік від нього пролягає кордон нашої країни.

В Ужгороді живуть люди різних національностей. Тому й в дитсадочок № 38 ходять українські малята й російські, і угорські, й словацькі. Усі вони міцно дружать між собою. А ще люблять танцювати, співати пісень, малювати. Гляньте, як маленькі ужгородці зобразили своє рідне місто. І захоплено розповіли про нього.

Написала Наталя КРАВЧЕНКО

Русланочка Сміцька:
«Наш Ужгород дуже красивий. Тут є великий парк з каруселями. Я часто ходжу туди й досхочу катаюся на «сонечку».

Віталик Панькович:
«А ще в нас дуже смачні тістечка й морозиво. Найбільше мені смакує морозиво, яке продають біля гастроному «Осетія».

Василько Добош:
«Наша область зветься Закарпатською, бо тут височіють гори Карпати. І річка з гір тече».

Малюнок Тетянки Костюк

Малюнок Ігоря Пацкана

Малюнок Галинки Тегзи

Іванка Сушицька:
«А мені наше місто подобається тому, що воно давнє. Я з татом і з мамою часто буваю у старовинному замку, де музей».

Миколка Небесник:
«У нас є глибоке озеро, але я не боюся плавати в ньому. А коли виросту, то стану льотчиком і побачу своє місто з високого неба».

Намалювала Ірина ТРОЦАК

Малюнок Галинки Гринько

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р. Київ.
Ордена «Знак Пошани» видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».
МАЛЫШОК № 5 (353) 1989.
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ для детей дошкольного возраста (На украинском языке).
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета» издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 213-98-91, 211-04-75.

Здано до набору 16.02.89.
Підписано до друку 24.03.89.
Формат видання 84×106 1/16.
Папір офсет.
Друк. офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл. вид. арк. 2,67.
Тираж 698500. Зам. 9—68. Ціна 20 к.
Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Червоного Прапора видавничо-поліграфічного об'єднання ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Київ-119, вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат ЦК ЛКСМУ «Молодь» ордена Трудового Красного Знамени издательско-полиграфического объединения ЦК ВЛКСМ «Молодая гвардия».
252119, Киев-119, ул. Пархоменко, 38—44.
Малюнок на обкладинці Лариси Пуханової
Макет Марії Володенко
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад».

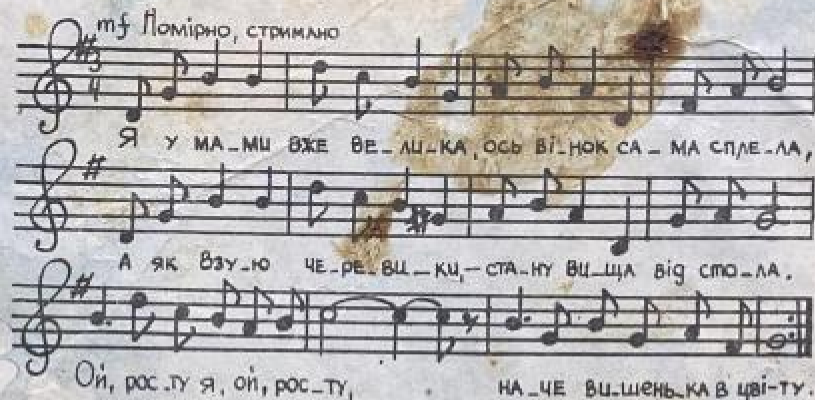
**Наша адреса:
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38
Журнал «Малятко»**

20 к.

Індекс 74304.

ОЙ, РОСТУ Я

Слова Володимира ЛАДИЖЦЯ
Музика Віталія ТАЛОВИРІ

Я у мами вже велика,
Ось вінок сама сплела,
А як взую черевики —
Стану вища від стола.

Приспів: Ой, росту я, ой, росту,
Наче вишенька в цвіту.

Рада мама, радий тато,
І бабуся, і дідусь,
Буду всім допомагати,
Все робити я навчусь.

Приспів.

Мамі вишию хустину,
Татусеві — килимок,
Для бабусі — фартушину
Дідусеві — кисеток.

Приспів.

